

РЕШЕНИЕ

№ 4997

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 157 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: ЗОРНИЦА ИВ. Т.

при участието на секретаря КОЯ Н. КРЪСТЕВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА ИВ. Т. Гражданско дело №
20231110156608 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен от ищеца **Г. Т. П.**, ЕГН *****, с
*****, осъдителен иск с правно основание **чл. 49, вр. чл. 45, ал.1 333** за
осъждане на ответника **С.о.**, Булстат *****, със седалище и адрес на управление:
*****, представляван от кмета, за заплащана на сумата от **25000 лв.**,
представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в
силни болки и страдания, невъзможност да става и да се обслужва сама в продължение
на един месец, трудна подвижност и към момента с помощта на бастун, провеждането
на тежка рехабилитация, свързана със силни болки и трудности за придвижване до
рехабилитационния център, които са в резултат на нараняване на дясно рамо и ляво
коляно на ищцата, причинени при падане, поради спъване в стърчащ ъгъл на тротоарна
плочка, намираща се на тротоара на кръстовището на бул. „В.Л.“ и бул. „Д.“ пред
посолството на Дания, станало на 09.04.2023 г.; сумата **4853,88 лв.** - обезщетение за
имуществени вреди от същия инцидент, представляваща сторените от ищеца разходи
за лечение и възстановяване, и сумата **1440 лв.** - обезщетение за имуществени вреди от
същия инцидент, представляваща пропуснат доход – хонорар за 120 учебни частта по
24 лв. за учебен час по сключен договор за преподаване на немски език.

Ищцата **Г. Т. П.** извежда съдебно предявените субективни права при твърдения,
че на 09.04.2023 г. движейки се към църквата „Св. А.Н.“ от дома си на бул. „К. Ал. Д. –
К.“ № 62, на кръстовището на бул. „В.Л.“ и бул. „Д.“ на тротоара пред посолството на
Д. в непосредствена близост до светофара на бул. „В. Л.“, се спъва в стърчащ ъгъл на
тротоарна плочка и пада. В резултат на падането получила наранявания по ръцете,
краката и главата, не била в състояние да се изправи или да се движи. Испитвала силни
болки в областта на лявото коляно и дясното рамо, и била много уплашена. След
пристигане на линейка ищцата била закарана и прегледана в УМБАЛ „Св. А.“ АД,
където след преглед и рентгенография били установени фрактури на дясното рамо и
лявото коляно и по спешност били извършени две операции под пълна упойка. При
първата фрактура на коляното е репонирана и фиксирана с кишнерови игли и тел по
метода на Вебер, а при втора – на рамото са поставени перкутанно застопоряващи
винтове. Назначено било лечение с Клексан, Зексофен, Перфалган, Запилен и др.
Изписана била от болницата на 15.04.2023 г., от където до дома ѝ била транспортирана
с линейка, поради неподвижност. Твърди, че в резултат на нараняванията била

напълно неподвижна за срок от 1 месец, след което започнала да се изправя и да стои за кратко с помощта на бастун, поради което не е могла да се обслужва сама. След изписването от болницата започнала тежка рехабилитация, която се провеждала два пъти седмично в специализиран център и тъй като не могла да се придвижва сама членове на семейството ѝ я превозвали с личен автомобил. По време на рехабилитацията изпитвала силни болки и ежедневно ѝ поставяли инжекции. Твърди, че ответникът като стопанин на тротоара отговаря за поддържането на и извършването на текущи ремонти на тротоарите и като не е отремонтирал стърчащата плочка на процесния тротоар, отговаря за причинените вреди в резултат на бездействието. Оценява претърпените неимуществени вреди в резултат на инцидента в размер на 25000 лв., поради което ги претендира. Твърди също така, че в резултат на инцидента е сторила разходи за лечение – закупени медицински изделия и лекарства на стойност 4853,88 лв., които също претендира. Сочи, че е преподавател по немски език и към датата на инцидента имала сключен договор с „Г.и.“, клон Б. за провеждане на курс от 120 учебни часа срещу хонорар от 24 лева за учебен час. На 10.04.2023 г. ищцата отказала курса поради фактическа невъзможност да го води, в резултат на което е загубила възнаграждение в размер на 1440 лв., което също претендира.

Ответникът С.о., в срока по чл.131 ГПК е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск при възражения, че инцидентът не е настъпил при сочения от ищеца механизъм. Оспорва към момента на настъпване на инцидента на процесния тротоар да е имало неравноост, както и причинната връзка между бездействието на ответника и настъпилите вреди. Оспорва размера на претендираните неимуществени вреди като силно завишен, а по отношение на претенцията за имуществени вреди в размер на 1400 лв. възразява пропуснатите ползи да подлежат на обезщетяване по реда на чл. 49 ЗЗД, вр. чл. 45 ЗЗД. Релевира възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца без да са налице твърдения за конкретно поведение на ищцата, което да е довело до настъпване на инцидента.

След като взе предвид становищата на страните, събраните по делото доказателства и изявленията на страните, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

От представената по делото епикриза, издадена от УМБАЛ „Св. А.“ АД - София, издаден на 13.09.2022 г. се установява, че ищцата е постъпила в Клиника по ортопедия и травматология на УМБАЛ „Св. А.“ АД – София на дата 09.04.2023 с болки в дясна раменна кост и болки и ограничени движения в областта на лява колянна става. След направена рентгенография е установено счупване на горни край на раменна кост и фрактура на колянна става, поради което са извършени оперативни интервенции – репониране на фрактурата и фиксиране с киршнерови игли и тел по метода на Вебер на колянна става и открито наместване на фрактура на раменна кост с вътрешна фиксация, хемерус. На същата е изписано медикаментозно лечение с водно-солеви разтвори, Клексан, Зепилен, Квамател, Дексофен и Перфалган. Изписана е на 15.04.2023 г. с предписание за медикаментозно лечение и придвижване с две помощни средства по указания в клиниката начин без да натоварва оперирания крайник.

От приетата по делото епикриза, издадена от УМБАЛ „Св. А.“ АД – София (л. 56-57) се установява, че 26.01.2024 г. са отстранени от костта имплантирани уреди – патела.

По делото са представени рецепта с предписани медикаменти Клексан и Факсипарин, рецепта с предписани медикаменти Хедонин и Паратрамол, както и фискален бон за заплатена сума в размер на 108 лв. и фискален бон за сумата от 10,45 лв.

По делото са приети и фактура № *****/10.04.2023 г., издадена от УМБАЛ „Св. А.“ АД – София за сумата от 2490 лв. за медицинско изделие, фактура № *****/10.04.2023 г., издадена от УМБАЛ „Св. А.“ АД – София за сумата от 680 лв. за медицинско изделие, фактура № *****/14.07.2023 г., издадена от „О..бг“ ЕООД за

сумата от 393,88 лв. за закупен ортопедичен колан и фактура № *****/14.07.2023 г., издадена от „М.ц. – Ф. БГ“ ЕООД за сумата от 1080 лв. за проведени процедури по физиотерапия и рехабилитация.

Видно от приложения по делото граждански договор, между ищецът и Г.и. – клон Б. е бил сключен договор от дата 08.02.2023 г., по силата на който ищцата е следвало да проведе 120 учебни часа по 45 минути за времето от 14.02.2023 г. до 30.05.2023 г. с уговорено възнаграждение по 24 лв. за учебен час.

Представена е и служебна бележка от Г.и. – клон Б., в която е удостоверено, че ищцата не е провела 35 часа от възложените и с договора 120 ч. и не е участвала в вътрешни срещи и обучения с Барбара Бреслау.

Представени са снимки от уеб сайта [google.com/maps](https://www.google.com/maps) на мястото на настъпване на инцидента приблизително около датата на инцидента, такива към август 2019 г., август 2022 г., юли 2023 г. и такива към дата 23.11.2023 г.

От приложеното по делото писмо от МВР, Дирекция „Национална система 112“ е видно, че на 09.04.2023 г. във връзка с инцидент в гр. София на кръстовището на бул. „В.Л.“ и бул. „Ал. Д.“ са постъпили обаждания от телефонен номер ***** в 12,30 ч. и в 12,42 ч. от лице, което не се е представило и от телефонен номер ***** в 12,42 ч. от лице, което се е представило като г-н В.П..

В хода на делото са събрани гласни доказателства, посредством разпита на свидетеля Ц.Й.Й., от които се установява, че на 09.04.2023 г., на Цветница, се разхождал със съпругата си и отивали към ресторанта, където бил поканил гости за именния си ден. Вървели по бул. „Д.“ и завили по бул. „В.Л. в посока ул. „К.“, когато видял инцидент с паднала жена на бул. „В.Л.“. Опитали се вдигнат жената, но тя не можела да помръдне, изпитвала силни болки. Обадил се на тел. 112 и съпругата му също се обадила още веднъж. Жената помолила да се обадят на съпруга ѝ, като същият дошъл след 10 минути и останал с нея до пристигането на Бърза помощ. Падналата жена споделила, че се е спънала в издадена плочка на тротоара, която се намирала непосредствено до нея. Свидетелят видял плочката, но не е присъствал на падането. Инцидентът е станал точно до светофара в близост до кръстовището. Жената изпитвала много силни болки и когато се опитали да я вдигнат, тя не могла да стане, имала болки в крака. При опит да я вдигне за мишниците, за да я изправи, жената изпитвала силна болка, но не знае къде точно.

По делото е прието заключение по изслушаната съдебно-медицинска експертиза, изготвено от д-р К. А. С., специалист по ортопедия и травматология, което съдът кредитира изцяло като компетентно и професионално изготвено. Въз основа на представените по делото документи вещото лице е заключило, че от медицинска гледна точка механизма на получаване на счупването на капачката на лява колянна става е директен удар в областта на капачката при контакт с терена. От морфологията на счупването на раменната кост може да се направи извод, че счупването е настъпило при падане на ищцата и подпиране и усукване на ръката. Вещото лице заключава, че получените увреждания могат бъдат получени по описания в исковата молба начин. Непосредствено след инцидента болките са били с голям интензитет. След проведено лечение болките в областта на увредите са били със затихващ интензитет. Вещото лице е посочило, че през първия месец след травмата ищцата не е могла да ползва пълноценно дясната си ръка и левия крак, поради проведените оперативни интервенции. Провеждането на рехабилитация след извършените операции съкращава срока на възстановяване и подобрява неговия изход. Медикаменти, които се изписват при лечение на такива травми са антикоагуланти и обезболяващи, като по време на престоя в болницата е проведено лечение с вливане на водно-солени разтвори, Клексан, Зепилен, Квамател, Дексофен и Перфалган. Изписан е след това Факсипарин, който е дикеркет антикоагулант. Премахването на остеосинтезните материали се осъществява по две причини – при медицински показания за отстраняване, като например възпаление, миграция на метала, или по желание на пациента, като премахването става оперативно. След отстраняване на металната остеосинтеза не е задължително да се провеждат курсове по физиотерапия и рехабилитация. В зависимост от индивидуалното чувство на болка, се приемат обезболяващи

медикаменти, тъй като отстраняването на металната остеосинтеза е хирургична манипулация. Вещото лице е посочило, че като трайни последици от получените увреждания е възможно ищцата да има субективни усещания за болка в зоните на счупвания, при промяна на времето и физическо натоварване. Възможно е да има и ограничен обем движение в лява колянна става и дясна раменна става. Най-вероятно поставеният в дясната раменна кост интрамедуларен пирон ще реагира на скенери и метало-детектори. Съвременните остеосинтезни средства позволяват извършването и на други обезболяващи изследвания. Качеството на живот при такива увреждания, поради болка и ограничение в движението, ще се влоши. Вещото лице изяснява значението на термина „патологични крепитации“, а именно симптом при фрактура на костите, при който при опит за раздвижване на крайника в областта на счупването се чува и усеща хрущане или припукване, породено от триенето на счупените костни краища един в друг. Вещото лице не е установило от приложената документация ищцата да е имала придружаващи заболявания, които биха могли да доведат до патологични счупвания. По принцип общото намаляване на функционалния капацитет с възрастта на пациентите води до по-тежки увреди при по-леки травми. Според вещото лице, едно счупване се определя като патологично, когато има промени в костите, които са пряка причина за получаване на счупването. Такива промени най-често са туморни образувания, които отслабват здравината на костта и тя може да се счупи при минимална травма, дори и спонтанно при движение на крайника. Друга причина за патологични счупвания е остеопорозата. Наличието на такива причини се описва в медицинските документи, тъй като много често те са причина за промяна в лечението. В приложените медицински документи не са описани придружаващи патологични находки.

В съдебно заседание вещото лице уточнява, че е извършил личен преглед на ищцата след изготвяне на заключението, при който установил наличието на оперативни белези, съответстващи на описаните оперативни интервенции. Непълноценно използване на ръката и крака означава ограничен обем на движение на ставите. При прегледа установил ограничен обем при движение на колянна става до 90° при норма 130°, който пълен обем се използва при клякане, което означава, че ищцата не може да кляка. Ограничението в обема на движение на ръката е до 150° при норма 180°, т.е. не може да си вдига ръката до горе. Вещото лице посочва, че с оглед вида на травмите и възрастта на ищцата най-вероятно ограниченията в движението ще останат постоянно. При тези увреждания интензивните болки с в рамките на първите 20-40 дни, когато има начално зарастване, след което болките остават със затихващ интензитет. Вещото лице посочва, че медицински показания за премахване на пилона от рамото не са били налице, каквито са били на лице при счупването на коляното и поради това са отстранени иглите.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Основателността на предявения осъдителен иск с правно основание чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД се обуславя от установяване на правопораждащ фактически състав, който включва следните елементи: настъпването на посочените в исковата молба неимуществени вреди, техния размер, както и пряката им причинна връзка с бездействието на ответника, който като собственик на имота и съоръженията и елементите на градската инфраструктура е длъжен да ги поддържа в добро и безопасно състояние.

В тежест на ответника е да обори презумпцията за вината, както и да докаже направени с отговора правоизключващи и права, включително възражението си за съпричиняване.

Съдът намира, че при съвкупния анализ на събраните по делото доказателства – писмени и гласни, както и от заключението на СМЕ, може да се обоснове несъмнен извод, че на 09.04.2023 г. в гр.София, на кръстовището на бул. „В.Л.“ и бул. „Ал. Д.“ на тротоара в непосредствена близост на светофара на бул. „В.Л.“ ищцата се спъва в стърчаща тротоарна плочка, в резултат на което пада и получава счупване на горния край на дясно рамо и счупване на капачката на лявото коляно. Горното се установява, както косвено от приетите по делото писмени доказателства, така и посредством разпита на св. Цветелин Йовчев, който макар да не е очевидец на инцидента, е възприел лично мястото на инцидента, стърчащата тротоарна плочка, намираща се непосредствено до мястото, на което е лежала ищцата след падането, както и е възприел лично разказаното от пострадалата ищца непосредствено след падането. Същевременно показанията на свидетеля са логични, последователни и се подкрепят от цялата доказателствена съвкупност, поради което съдът ги кредитира изцяло. Извод за механизма на настъпване на телесните увреждания, досежно спъването на стърчаща тротоарна плочка, съдът черпи и от представените от страните снимки от уеб сайта google.com/maps на мястото през периода от август 2019 г. до юли 2023 г., от които може ясно да се проследи състоянието на тротоара на процесното място, като от приложените снимки към дата август 2019, август 2022 и юли 2023 г. ясно се вижда влошеното състояние на тротоара и наличието на стърчаща тротоарна плочка непосредствено до светофарната уредба. Представената с отговора на исковата молба снимка на тротоара от уеб сайта google.com/maps към юли 2023 г. е очевидно снимка на отсрещния тротоар, предвид различията в обектите, разположени на снимката (сграда, светофарна уредба, която липсва на тази снимка, пътни знаци и пр.).

Съдът намира, че доколкото се касае за тротоар, който е част от общинската пътна мрежа на ответната община, като правен субект и собственик на общинските пътища, съоръжения, тротоари и др., е възложено по силата на чл. 11 ЗОБС, задължението да стопанисва и управлява имотите и вещи общинска собственост в интерес на населението, съобразно разпоредбите на закона и с грижата на добър стопанин. Приложение в случая намира разпоредбата на чл.30, ал. 4 ЗП, в която е предвидено, че изграждането, ремонтът и поддържането на подземните съоръжения, тротоарите, велосипедните алеи, паркингите, пешеходните подлези, осветлението и крайпътното озеленяване по републиканските пътища в границите на урбанизираните територии се организират от съответната община. Същевременно с чл. 31 от Закона за пътищата на общините е възложено задължението да осъществяват чрез съответните служби за контрол дейностите по ремонт, поддръжка в изправно състояние на общинските пътища, подземните съоръжения и тротоарите, велосипедните алеи и др. и да отстранява препятствията и неизправностите във възможно най-кратък срок. Задължение за общината е възложено и с разпоредбата на чл. 48, ал. 1, т. 2 б. "б" ППЗП, а съгласно нормата на чл. 167, ал. 1, изр. 1 ЗДвП лицата, които стопанисват

пътя, го поддържат в изправно състояние, сигнализират незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най кратък срок. Следователно може да се обоснове несъмнен извод, че ответната община, като стопанин на процесния тротоар, е била длъжна да го поддържа в безопасно за ползване състояние и носи отговорност за причинените вреди поради неизпълнение на това задължение.

Съдът намира, че по делото бяха събрани достатъчно доказателства, които да обосноват извод за бездействието на ответната община, като възраженията на ответника, че на процесното място тротоарът не е компрометиран остана недоказано. Както беше посочено по-горе ответникът е представил снимка вероятно на отсрещния тротоар, което е отремнтиран към дата юли 2023 г., а не на тротоара, на който е станал инцидента.

Не са налице основания за намаляване размера на определеното от съда обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, тъй като с поведението си пострадалият не е допринесъл за настъпване на увреждането. Изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения, а намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт по правилото на чл. 51, ал. 2 ЗЗД изисква доказани при условията на пълно и главно доказване конкретни действия или бездействие на увреденото лице, с които то обективно да е способствало за появата на вредоносния резултат, създавайки условия за настъпването му или улеснявайки го. В случая ответникът не е ангажирал никакви доказателства във връзка с направеното от него възражение.

По отношение на размера на неимуществените вредите, съдът съобрази, че съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Справедливостта е понятие, което е проявление на принципа на съразмерност между конкретно претърпените неимуществени вреди и обезщетението, което ще овъзмезди пострадалия. Справедливостта по смисъла на чл. 52 ЗЗД се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет на болките и страданията, продължителността на възстановителния период, възраст на увредения и др. В конкретния случай за да определи справедливия размер на обезщетението съдът отчете характера и обема на нараняванията, изпитаните болки, времето за възстановяване, емоционалното състояние на ищеца по време и след инцидента. От представените по делото доказателства и заключението на СМЕ се доказва, че ищцата е получила счупване на горния край на дясната раменна кост и счупване на капачката на лявото коляно, което е наложило две оперативни интервенции, което от своя страна обуславя и по-висок интензитет на изпитаните болки и страдания. Със заключението на СМЕ се доказва, че висок интензитет на болките в резултат на уврежданията и оперативните интервенции е бил налице в период 20-40 дни, през който ищцата е

изпитвала по-силни болки в процеса на зарастване. Същевременно болките продължават и след зарастването, макар и със затихващ интензитет, като според вещото лице ищцата може да изпитва болки при промяна на времето и физически усилия. Всичко това обуславя един по-дълъг период на изпитани болки, които макар да са по-интензивни през първият месец, не отшумяват напълно, а след заздравяване на счупените кости, се появява епизодична болка, последното свързано с неприятни усещания в дадената ситуация. Съотносимо към периода на възстановяване, съдът съобрази също така изясненото от вещото лице по СМЕ в съдебно заседание ограничение в движението на увредените ръка и крак, респективно невъзможност ищцата да кляка и вдига ръката си догоре, което предвид характера на уврежданията и възрастта на ищцата няма възможност да отшуми. Следователно налице е едно непоправимо увреждане, в резултат на което ищцата ще има ограничено движение на ръката и крака, което от своя страна причинява допълнителен дискомфорт и неудобство. Съдът отчете и възрастта на ищеца – 69 години, който има пряко отношение към възможността да бързо възстановяване, както физическо, така и психическо към посока на по-бавно възстановяване. При определянето на справедливото обезщетение съдът отчете и начина, по който се е отразило преживяването в психо-емоционално състояние на ищцата, като съобрази, че същата е изпитала уплаха по време на инцидента и същевременно затрудненията при движение създават несъмнено неудобство, а ограниченията в движението несъмнено причиняват чувство на неудобство е непълноценност. От друга страна по делото не беше доказано твърдението на ищеца, че и до днес продължава да се придвижва с бастун – тъкмо обратното, от заключението на СМЕ се установи, че ограниченията в движението на коляното е свързано с невъзможността за клякане, като не е установена невъзможност за придвижване без помощни средства. Не са събрани доказателства и за допълнително изпитани болки при тежка рехабилитация, извън интензитета, установен посредством заключението на СМЕ. Като съобрази всичко това, съдът намира, че справедливият размер на обезщетението за претърпените неимуществени вреди от порецесното нараняване е в размер на 15000 лв. Този размер е обусловен, както от конкретно установените увреждания по отношение на ищеца и изпитаните вследствие на тях болки и страдания, така и от психическото отражение на преживяното у пострадалия и наличието на трайни ограничения в движението на увредени крак и ръка, обсъдени по-горе поотделно.

По отношение на иска за заплащане на имуществени вреди в размер на 4853, 88 лв., съдът намира следното:

От доказателствата по делото беше установено, че след инцидента ищецът е настанен за лечение в УМБАЛ „Св. А.“ АД – София, където са извършени две оперативни интервенции с поставяне на киршнерови игли и тел по метода на Вебер на колянна става и с открито наместване на горния край на раменна кост с вътрешна

фиксация, хумерус. За заплатените метални остеосинтезни материали по делото са представени две фактури, издадени от лекуващото лечебно заведение съответно за сумата от 2490 лв. и за сумата от 680 лв. Фактурите са от дата 10.04.2023 г., т.е. към момента на престоя на ищцата в лечебното заведение, поради което може да се обоснове несъмнен извод, че тези разходи са сторени именно поради наложените се оперативни интервенции във връзка с настъпилите увреждания. По делото беше доказано също така, че по време на болничния престой по отношение на ищцата е провеждано медикаментозно лечение с водно-солеви разтвори, Клескан, Зепилен, Квамател, Дексофен и Перфалган, а след изписването е предписано лечение с Паратрамол, видно от приложената л. 11 от делото СГС рецепта и ищцата е сторила разходи, видно от приложената касови бележки на л. 13 от делото на СГС в размер на 10,45 лв. По време на болничният престой ищцата е сторила и разходи за имобилизиращ материал, за което е представен фискален бон за сумата от 108 лв. от дата 10.04.2023 г. От заключението на СМЕ беше доказано, че провеждането на рехабилитация след зарастване на костите допринася за по-бързото възстановяване, поради което съдът намира, че провеждането на рехабилитации и физиотерапия е пряко свързано с причинените увреждания и необходимо за по-бързия ход на възстановяването, поради което и предвид обстоятелството, че по делото са налице доказателства за провеждането им, и ищцата е сторила разходи в размер на 1080 лв., същите представляват пряка имуществена вреда. В пряка причинна връзка с получените травми е направеният разход за закупуване на ортопедичен колан в размер на 393,88 лв. Видно от приложената фактура същият е закупен на 14.07.2023 г., т.е. по време на болничния престой на ищцата, поради което може да се направи извод, че такъв е бил необходим за правилната позиция на рамената във връзка с правилното зарастване на раменната кост.

Въз основа гореизложеното и след като приема, че сторените разходи в общ размер на 4762,33 лв. се явяват пряка и непосредствена последица от бездействието на ответника, доколкото същите са сторени във връзка с проведено лечение на ищцата. За горницата над доказания размер от 4762,33 лв. до пълния предявен размер от 4853,88 лв. не са събрани доказателства, поради което предявеният иск в тази част остана недоказан, поради което подлежи на отхвърляне за разликата.

По отношение на претендираните от ищцата имуществени вреди в размер на 1440 лв., представляваща пропусната полза – пропусната възможност да получи възнаграждение от граждански договор с Г.и. – клон Б., съдът съобрази следното:

Съгласно разпоредбата на чл.51, ал.1 ЗЗД деликвентът дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. При така очертания обем на отговорността не съществува съмнение, както в теорията, така и в практиката, че обезщетението обхваща както претърпяната загуба, така и пропуснатата полза, включително и при обективната отговорност. Пропуснатата полза по

съществото си представлява неосъществено увеличаване на имуществото на увреденото от деликта лице. На обезщетяване подлежат само реалните вреди, т.е. правото на обезщетение се поражда само за действително претърпените вреди, а не предполагаемите или хипотетични, тъй като обратното може да доведе до случаи на неоснователно обогатяване. Възможността за увеличение на имуществото на увреденото от деликта лице сама по себе си не е достатъчна, за да се приеме наличието на пропусната полза. Т.е. реалната възможност за реализиране на ползата следва да бъде доказана със сигурност - в този смисъл ТР № 3/13.01.2023 г. по тълк. дело № 3/2021 г. на ОСГТК на ВКС. Предвид горното съдът намира, че по делото беше доказано пълно и главно, че ищецът със сигурност би получил доход от преподавателска дейност. В този смисъл по делото беше доказано, че ищцата е имала сключен граждански договор с Г.и. – клон Б. от дата 08.02.2023 г., въз основа на който е следвала да провежда обучение по немски език за периода от 14.02.2023 г. до 30.05.2023 г. в рамките на 120 часа по 45 минути с уговорено възнаграждение 24 лева за учебен час. Договорът е бил сключен преди датата на настъпване на инцидента и същата видно от приложеното по делото удостоверение от Г.и. – клон Б., е изпълнявала задълженията си по него до този момент. Несъмнено получените увреждания са причинили временна нетрудоспособност на ищцата, в резултат на което същата не е могла да изпълни договора, респективно не е получила и възнаграждението за оставащите часове. С представената по делото служебна бележка от Г.и. – клон Б. беше доказано, че ищцата не е провела 34 учебни часа. В сключения договор е уговорено възнаграждение по 24 лв. за учебен час, следователно ищцата е пропуснала да получи сигурен доход от 840 лв. По отношение на останалата претендирана сума в размер на 600 лв. съдът намира, че не е доказано по делото възможността със сигурност ищцата да получи този доход. Възнаграждението, което ищцата е пропуснала да получи от участието във вътрешни срещи и обучения с Б.Б., съгласно представеното удостоверение от Г.и. – клон Б., не може да бъде прието като сигурно пропуснат доход, тъй като в договора тази дейност е уговорена като евентуален допълнителен ангажимент, т.е. това участие не е пряк предмет на договора и същевременно по делото не е доказано какви конкретно мероприятия и обучения ищцата е пропуснала, колко астрономически часове биха отнели тези срещи и обучения, които факти са относими към определяне на размера на дължимото възнаграждение, а от там и на пропусната полза.

Ето защо съдът намира, че претенцията за имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи е доказана и основателна до размера на 840 лв., а за горницата до пълния предявен размер от 1440 лв. искът подлежи на отхвърляне.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, право на разноси имат и двете страни. Ищецът е направил своевременно искане за присъждане на разноси, съобразно приложени списък по чл. 80 ГПК, включващ 1251 лв. за платена държавна

такса, 250 лв. депозит за вещо лице по СМЕ и 3000 лв. платено адвокатско възнаграждение. Ответникът е направил своевременно възражение за прекомерност на уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно. Като взе предвид липсата на особена фактическа и правна сложност на делото, защитавадения материален интерес, проявената процесуална активност на страна, както и броя на проведените съдебни заседания, съдът намира, че съответни на тях е адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв., което е и малко над минималния размер, предвид в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. От така сторените разноски, съобразно уважената част на предявените искове, в тежест на ответника следва да се присъди сумата от 1646,53 лв.

Ответникът също има право на разноски, който е претендирал разноски, съобразно представения списък по чл. 80 ГПК, които включват 150 лв. платен депозит за СМЕ, 5 лв. държавна такса за съдебно удостоверение и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 150 лева съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото. От така сторените разноски, съобразно отхвърлената част на иска, в тежест на ищеца следва да се присъди съответна част, а именно сумата от 104,20 лв.

Така мотивиран, настоящият състав на Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА С.о., Булстат *****, със седалище и адрес на управление: *****, представляван от кмета да заплати на Г. Т. П., ЕГН *****, с *****, на основание чл. 49, вр. чл. 45, ал.1 ЗЗС сумата **15000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в силни болки и страдания, невъзможност да става и да се обслужва сама в продължение на един месец, ограничение в движенията, което не може да отшуми, уплаха и неудобство, които са в резултат на нараняване на дясно рамо и ляво коляно на ищцата, причинени при падане, поради спъване в стърчащ ъгъл на тротоарна плочка, намираща се на тротоара на кръстовището на бул. „В.Л.“ и бул. „Д.“ пред посолството на Дания, станало на 09.04.2023 г., сумата **4762,33 лв.** - обезщетение за имуществени вреди от същия инцидент, представляваща сторените от ищеца разходи за лечение и възстановяване, и сумата **840 лв.** - обезщетение за имуществени вреди от същия инцидент, представляваща пропуснат доход– хонорар за 35 учебни частта по 24 лв. за учебен час по сключен договор за преподаване на немски език, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за сумата над 15000 лв. до пълния предявен размер от 25000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, за сумата над 4762,33 лв. до пълния предявен размер от 4853,88 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от същия инцидент, представляваща сторените от ищеца разходи за лечение и възстановяване и за сумата над 840 лв. до пълния предявен размер от 1440 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от същия инцидент, представляваща пропуснат доход– хонорар за 120 учебни частта по 24 лв. за учебен час по сключен договор за преподаване на немски език, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА С.о., Булстат *****, със седалище и адрес на управление: *****, представляван от кмета да заплати на Г. Т. П., ЕГН *****, с *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата **1646,53 лв.** – разноски за производството.

ОСЪЖДА Г. Т. П., ЕГН *****, с *****, да заплати на С.о., Булстат *****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата **104,20 лв.** – разноски в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____